

TARPTAUTINIS BESTSELERIS

Jei tau
patiko romanas
„Valgyk, melskis,
mylėk“, būsi
sužavėta!

GRAŽIAUSIOS RANKOS

Delyje

MIKAEL BERGSTRAND

50-ojo gimtadienio prisiminimai jau gerokai išblukę, buvusi žmona su nauju mylimuoju kopinėja medų saldžioje povestuvinėje kelionėje, o velveto striukė jau darosi ankštoka dėl „alaus pilvuko“. Tai akivaizdu: Joranui Borgui vidutinio amžiaus krizė. Kai vyras dar netenka ir darbo, jis paskęsta savigraužoje ir niekaip negali nustoti gailėti savęs. Tačiau amžinai taip nebus... Silpnumo akimirką Joranas leidžiasi įtikinamas vykti į grupinę kelionę (!) į Indiją. Tai – sprendimas su gyvenimą sudrebinsiančiomis pasekmėmis...

MIKAELIS BERGSTRANDAS dirbo žurnalistu Švedijoje, o 2007 m. persikraustė į Indiją. Ketverius metus su šeima gyveno Naujajame Delyje ir dirbo korespondentu bei rašytoju. Grįžęs į Malmę jis išleido pirmąjį savo romaną apie draugišką, šeštąją dešimtį ipusėjusį flegmatiką Joraną Borgą. Knyga sulaukė didžiulės sėkmės Švedijoje, ilgą laiką buvo bestselerių sąrašė, yra išversta į dešimt kalbų.

MIKAEL BERGSTRAND

GRAŽIAUSIOS
RANKOS

Delyje

Romanas

Iš vokiečių kalbos vertė
SIGITA ANDRIUKEVIČIŪTĖ

2010 METŲ
SAUSIO 12 DIENA

— **N**a, ką manai? Argi po renovacijos netapo gražiau?
Aš linksiu ir šypsausi. Iš tikrųjų Cisi salonas atrodo taip, kaip visada. Nepažįstu nė vieno žmogaus, kuris būtų taip apsėstas nuolatinių pokyčių poreikio ir tam visiškai neturėtų jokio talento. Kai lankiausi čia praėjusį kartą, balta sofa stovėjo salono kairėje prie jukos. Dabar ji buvo uždengta raudonu apklotu ir perstumta į dešinę šalia fikuso. Taip pat manau, kad brunetė su androginiška grybo formos šukuosena įrėmintame plakate už prekystalio anksčiau buvo blondinė su tokia pat androginiška šukuosena.

– Nauja spalva sukuria visai kitokią šviesą, tiesa?

Cisi viltingai į mane žvelgia iš po aštriai nurėžtų kirpčiukų. Jei jos taip gerai nepažinočiau, sakyčiau, kad veido išraiška ji primena nekaltą, smalsų vaiką.

– Visiškai, – atsakau, veltui bandydamas prisiminti ankstesnę spalvą, kuri tikrai negalėjo skirtis daugiau nei dviem atspalviais nuo dabartinės kiaušinio lukšto spalvos.

– Tu numetei svorio, – tarė Cisi.

– Taip, porą kilogramų.

– Tau tinka. Veidas atrodo vyriškesnis.

– Ačiū, – atsakau ir akimirką svarstau, ar ji mane anksčiau laikė pienburniu.

Pirmą kartą į Cisi saloną, esantį Ostergatano gatvėje Malmėje, patekau maždaug prieš vienuolika metų, iš savo žmonos Mios gavęs itin abejotiną nurodymą, jog turėčiau tapti *modernesniu*. Po pusvalandžio išėjau į gatvę netekęs savo arklio uodegos. Ir praradęs tapatybę.

Arklio uodega buvo mano palydovas nuo paauglystės, ji teikė palaikymą ir kartu blaškydavo, kai nepastebimai vyniodavau ją aplink pirštus. Ir staiga energinga kirpėja kažkaip sugebėjo mane įkalbėti nukirpti tą virkštelę. Maždaug savaitę dėl šios netekties labai gėdėjau. Bet Miai patiko mano nauja išvaizda, o kai pirmasis šokas ir liūdesys atslūgo, susidraugavau su nauja pusilge šukuosena, kuri leido bent jau užsikišti plaukus už ausų. Su ja atrodžiau kaip daugelis bendraamžių kolegų mano sferoje – keturiasdešimtmečių vyrų, jau žinančių negailestingą tiesą, jog nebėra kieti vaikinai, bet iki paskutinio atodūsio vis dar turi savyje truputį rokenrolo. Trumpai tariant, atrodžiau kaip visi tie *meniški* tipai su nutrintomis velveto striukėmis ir juodais polo marškinėliais. Šį tipažą atitiko ne tik šukuosena, bet ir visas garderobas – turėjau pilną senatvę neigiančio penkiasdešimtmečio paketą. Ir vis dėlto tą akimirką Cisi su negailestingomis žirkklėmis įgudusiose rankose man atrodė novatoriškiausia kirpėja pasaulyje.

Šiandien aš žinau, kad tai buvo gryna iliuzija. Kad mano uodegos mirtį iš tikrųjų suplanavo Mia. Šią paslaptį man atskleidė Cisi, praėjus keturiems mėnesiams ir septyniolikai dienų po mūsų skyrybų (2000 m. spalio 9 d.). Ji sakė, kad šiek tiek gėdijasi, neatskleidusi

man tiesos anksčiau, bet aš žinojau, kad iš tiesų ji slapta tuo mėgavosi.

Vis dėlto iki šiol šukuosenos nepakeičiau. Tik plaukai jau šiek tiek papilkėję ir daug plonesni, o plaukų linija lėtai, bet nenumaldomai tolsta nuo kaktos link pakaušio. Tikiuosi, kad ji dar šiek tiek užtruks, kol galiausiai visiškai perims mano galvos kontrolę. Save guodžiau, jog atgal šukuojamiems plaukams tokia linija būtina. Juk būtent dėl jos ši šukuosena ir egzistuoja. Nors iš tiesų tai buvo tik dar vienas nevykęs triukas, kuriuo bandžiau nusišluoti savo plikę ir senatvę.

– Ką manai, jei patrumpintume maždaug tiek? – klausia Cisi, laikydama ranką kelis centimetrus žemiau mano ausies. – Plaukai tikrai labai paaugo.

Jos balse girdžiu laukimą, tarsi šis pastebėjimas turėtų tapti pokalbio pradžia.

– Taip, skamba gerai, – paprasčiausiai atsakau ir pagriebiu žurnalus, esančius mažoje lentynėlėje po veidrodžiu.

Tarp trijų moteriškų žurnalų randu gerokai nutrintą žurnalo vyrams egzempliorių. Vartydamas pastebiu, kad šį numerį jau mačiau. Straipsnį apie tai, kaip vyras nurengia ir pasiguldo feministę, aš jau skaičiau. Apskritai esmė ta, kad, feministei pradėjus skelbti lyčių teorijas apie patriarchalinę visuomenę, jokių būdų negalima sutikti, reikia tik leisti neaiškius garsus ir kartu nekaltai ir mąsliai šypsotis. Iš tikrųjų sunku įsivaizduoti, kaip turėtų atrodyti tokia šypsena. Toliau vartau puslapius ir sustoju prie merginos nuotraukos žurnalo viduryje. Stabteliu vos kelioms sekundėms. Pakankamai ilgai, kad neatrodyčiau išpuikęs, bet nepakankamai ilgai, kad kas nors galėtų įtarti nešvankyles.

– Oho, Joranai, tavo rankos atrodo puikiai! Ar pasidarei maniūrą?

Netikėtas Cisi pastebėjimas mane nustebina. Jaučiu, kaip mano veidas žaibišku greičiu nurausta ir ausys pradeda tiesiog šviesti.

Į langą barbena lietus. Salone jaučiamas supuvusių kiaušinių kvapas, labai silpnas, bet tikrai užuodžiamas net ir per plaukų lako ir kvepalų debesį. Plaukų dažai visada kvepia supuvusiais kiaušiniiais. Mia taip kvepėjo, vieną dieną grįžusi namo peroksidu nubalintais plaukais. Septyni mėnesiai ir šešios dienos iki mūsų skyrybų. Jau tada turėjau pastebėti, kad kažkas negerai. Moteris, kuriai daugiau nei keturiasdešimt, ne šiaip sau staiga bando atrodyti kaip Merlina Monro.

Iki šiol nesu sutikęs nė vieno žmogaus, kuris atsikankino skaitydamas visą Marselio Prusto knygą „Prarasto laiko beieškant“. Tiesą sakant, abejoju, ar tarp mano apsiskaičiusių draugų yra kas nors, perskaitęs toliau negu garsioji pirmojo skyriaus scena, kai autorius pamerkia į puodelį prancūzišką keksiuką ir, pajutęs arbatoje išmirkyto pyragėlio skonį, sugrįžta atgal į vaikystę. Tai bene plačiausiai praėjusį šimtmetį naudota pasakojimo technika – kvapas ar skonis, sukeliantis prisiminimus ir tokiu būdu atgaivinantis visą istoriją.

Būtent tai aš dabar ir darysiu. Keliausime laiku atgal į praeitį, kai viskas prasidėjo. Į pilką ir vėjuotą sausio pirmadienį lygiai prieš metus.

2009 METŲ
SAUSIO 12 DIENA

1 SKYRIUS

C isi salone sklido silpnas supuvusių kiaušinių kvapas.
– Šita šukuosena jums fantastiškai tinka! Ji išryškina
jūsų akis, atrodo daug jaunesnė ir tiesiog švytinti.

Vidutinio amžiaus moteris linksmai nusišypsojo ir nuėjo prie
kasos.

– Jei dar norėtumėte šampūno, kuris saugo plaukus ir ilgai iš-
laiko jų spalvą, galiu jums rekomenduoti šiuos du, – pasakė Cisi,
padėdama ant prekystalio du plastikinius butelius.

Klientė rankoje sukiojo ir vartė šampūnus, o Cisi išėmė dar du
produktus ir padėjo juos šalia.

Tipinė moteris, pagalvojau. Viską reikia pirmiausia pasukti,
pavartyti, atidžiai apžiūrėti.

– Jei jums reikia gero plaukų kondicionieriaus, tuomet šitas pui-
kiai tiks būtent jums.

Galiausiai klientė nusipirko visus keturis pasiūlytus buteliukus,
paskui dar tris papildomas plaukų priežiūros priemones, kol ga-
liausiai apsivilko švarką, laiminga pasižiūrėjo į save veidrodyje, ant
galvos užsitempė gobtuvą ir atsisveikino. Cisi sekė ją žvilgsniu, tuo
pat metu atsainiai šluodama ant grindų nukritusias plaukų sruogas.
Netrukus linktelėjimu ji pakvietė mane užimti kirpyklos kėdę.

– Dar viena klimaksinė, kuri garantuotai grįš, – šypsodamasi
pasakė ji ir pro langą pažvelgė į moterį, kuri dabar stovėjo kitoje

gatvės pusėje. Nepaisant žvarbaus vėjo ir pliaupiančio lietaus, džiugi šypsena tebežaidė jos lūpose. – Chna dažai paslepia žilus plaukus, o nuskustas kaklas palengvina karščio bangas. Visada pavyksta. Visos moterys, išgyvenančios menopauzę, yra tiesiog pamišusios dėl šios šukuosenos. Tik pažiūrėk, kokia ji atrodo laiminga, – linksmai mokuodama moteriai tęsė Cisi.

Aš tyliai nusijuokiau ir leidau, kad Cisi uždėtų man kirpyklos apsiaustą. Kelioms sekundėms užmerkiau akis ir pasijutau kaip lėliukė kokone. Po daugybės apsilankymų salone užmezgėme tikrai draugiškus santykius. Aš jai pasakojau istorijas apie savo jaunesnius, beviltiškai vidutiniškus ir perversinamus kolegas darbe, o ji apkalbinėjo savo klientus. Tačiau mūsų pokalbiai anaip tol nebuvo tik lengvi ir paviršutiniški.

Skaudžiausia tema buvo Mia, kuri, kaip ir aš, vis dar buvo Cisi klientė.

– Girdėjau, kad Mia ir Maksas po poros savaitių išvyksta į Tailandą, – pasakė Cisi.

Mia ir Maksas skamba kaip du ketvirtojo dešimtmečio animacinių filmų personažai.

– Taip, ji kažką minėjo, kai paskutinį kartą kalbėjome.

– Oi, kaip nuostabu, galės pabėgti nuo to kraupaus oro. Kaip aš nekenčiu šio metų laiko!

– Taip, šiuo metu tikrai nelabai smagu.

– Dar girdėjau, kad vaikai važiuos kartu.

– Na taip, vaikai, jie jau beveik suaugę.

Cisi sukikeno ir keletą kartų žirkklėmis sucaksėjo ore, prieš grįždama prie mano plaukų.

– Dar girdėjau, kad jie apistos tikrai prabangiamie viešbutyje.

Staiga mano galvą perskrodė mintis, kad jei ji vėl pasakys „dar girdėjau“, aš griebsiu žirkles ir nukirpsiu jai ausis, kad daugiau nieko nebegirdėtų.

Cisi pakeitė temą – tai dar vienas iš jos daugelio talentų. Ji puikiai žinojo, kada pokalbių apie Mią man jau užtenka. Likusį laiką kalbėjomės apie kitus dalykus. Tuo tarpu į saloną atėjo trisdešimtmetė moteris, kuri trumpai pasisveikino su Cisi ir atsisėdo ant baltos sofos. Vis žvilgčiojau į ją veidrodyje. Buvo labai graži, ilgais garbanotais raudonais plaukais. Tikrais raudonais, ne dažytais chna. Baigusi mane kirpti, Cisi bandė man parduoti indelį želė, kuri padėtų sukurti šlapių plaukų efektą. Maloniai, bet tvirtai atsisakiau.

– Iki pasimatymo po dviejų mėnesių? – paklausė ji.

– Žinoma, – atsakiau, lengvai paglostydamas jai ranką.

Sustojęs priešais saloną, dar kartą pažvelgiau pro langą. Gražioji moteris dabar sėdėjo ant kėdės, o Cisi šlavė mano nukirptus plaukus. Ji linksmi mojavo man, lūpos judėjo. Akivaizdu, ką nors sakė naujai klientei. Žinojau, kad jos kalba apie mane. Žinoma, pro langą negirdėjau nuodingo jos balso, bet gerai įsivaizdavau jos žodžius:

– Tai taip tipiška. Beveik šešiasdešimtmetis su atsikišusiu pilvu, tačiau mano, kad yra nepaprastai šaunus. Pusilgiai plaukai – jie visada tinka tokiems tipams. Paslepia pirmąjį pliką galvos plotą, o po ilgais plaukais nesimato šerių ant kaklo, kurie lėtai kyla nugara.

Ji kalbėjo maždaug taip. Sukilo daug nemalonių jausmų, dėl kurių širdis pradėjo tankiau plakti. Jutau kylančią paniką ir iš po kojų slystančią žemę. Nenumaldomas vėjas tik dar labiau sustiprino šį efektą.

2 SKYRIUS

Visa laimė, kad greitai susistabdžiau taksi ir patogiai įsitaisiau ant galinės sėdynės. Kai važiovome pro Gustavo Adolfo Torgo skulptūrą, pagavau susikūpinusio vyro žvilgsnį, kuris šią nemalonią dieną buvo savo įprastoje vietoje pėsčiųjų zonos pradžioje. Jis stovėjo pasirėmęs ant vaikštytės, ant marškinėlių kreivomis raišėmis markeriu buvo užrašyta „Už geresnį psichinių ligonių gydymą“. Atrodė kaip apgailėtinas personažas iš komiksų knygelės. Nė vienas praeivis, kuris tokiu oru turėjo būti lauke, nekreipė dėmesio nei į jį, nei į permirkusias skrajutes jo ištiestoje rankoje.

Taksi nuvežė mane į restoraną „Mažasis italas“ – paprastą valgyklą, kuri buvo įsikūrusi seno gyvenamojo namo rūsyje Lorensborge. Ši vieta pakankamai toli nuo dažniausiai lankomų restoranų miesto centre, kur buvo daug didesnė rizika susitikti su kolegomis. Šeimnininkas iš tikrųjų gana žemas, bet ne italas, o serbas. Jis buvo paprastas picų kepėjas Ljubomiras, į savo meniu įtraukęs dar keletą itališkų patiekalų. Maistas buvo geras, net jei labiau balkaniškas nei itališkas. Iš tikrųjų visur galėjai pajusti serbiško ajvaro – riebaus raudonųjų paprikų ir baklažanų padažo – skonį.

Užsisakiau makaronų su pesto, itališką veršienos kepsnį *saltimbocca*, dvi mažas taures nealkoholinio alaus ir du espresso kavos puodelius. Viskas po du ne šiaip sau. Ir ne todėl, kad esu apsirijėlis. Taip dariau tam, kad atrodytų, jog buvau susitikęs su klientu. Tada galėsiu

pateikti restorano sąskaitą darbe. Kartą per mėnesį pasilepinu padoriais nemokamais pietumis kaip neoficialia premija. Buhalterija niekada nekėlė jokių problemų, o aš dėl to taip pat nejaučiu jokios sąžinės graužaties. Restoranai, kuriuose lankiausi, buvo palyginti pigūs, o po tiek metų įmonėje turėčiau nusipelnyti šiek tiek privilegijų.

Bet šįkart pavalgius užklupo ne pažįstamas pilnatvės jausmas, o nemalonus sunkumas pilve, kuris manęs nepaleido važiuojant taksi į darbą ir kelias valandas biure. Lietus dar pastiprėjo ir Malmė dabar atrodė neapsakomai niūriai ir negailestingai.

Įmonėje aš buvau vyriausias ir vienintelis, kuris ten nuo pat pradžių, dvidešimt penkerius metus. Tuo metu mes dar vadinomės „Smart Publishing“ ir darėme viską, pradedant reklaminiais tekstais apie interviu ir baigiant reportažais blizgantiems verslo žurnalams. Dabar mes jau vadinamės „Komunikatoriai“ ir dirbame beveik vien internetinėje srityje. Teikiame paslaugas įvairioms įmonėms ir savivaldybių administracijoms, kuriame jiems tinklapius, naujienlaiškus ir elektronines parduotuves. Skamba visai patraukliai, tiesa? Tačiau vienintelis žavingas „Komunikatorių“ dalykas buvo mūsų įmonės vieta. Esame įsikūrę Västra Hamnene – sename laivų statybos ir pramonės rajone prie jūros, tapusiame Malmės architektų traukos objektu ir jų žaidimų aikšte. Žinoma, rajono įžymybė yra garsaus Ispanijos architekto Kalatravo neofuturistinis dangoraižis „Turning Torso“. Tikras mūsų pasididžiavimas – aukščiausias visoje Skandinavijoje.

Mūsų biurai buvo pastato, esančio šalia įspūdingo dangoraižio, pirmame aukšte. Visi kabinetai su dideliais tamsintais langais, kad

praeinantys žmonės galėtų pamatyti mūsų siluetus tik tada, kai sėdime prie savo darbo stalo ir esame palinkę prie klaviatūrų ir nešiojamųjų kompiuterių.

Nors darbas tikrai nėra pats įdomiausias, tačiau turi ir keletą nemenkų pranašumų. Pavyzdžiui, dažnai su klientais susitinku ne biure, o tai leidžia pačiam suplanuoti darbo dieną. Ir net biure, būdamas ilgametis darbuotojas, turėjau tam tikrų garsiai neišsakomų privilegijų, tokių kaip ilgesnės pietų pertraukos ar šiek tiek ankstesnė darbo pabaiga.

Bent jau taip maniau, kai tą sausio popietę atsisėdau prie savo stalo ir dešine ranka perbraukiau ką tik nukirptus plaukus.

– Ar gali užeiti, Joranai?

Tai buvo mano viršininkas Kentas Halgrenas. Jis yra kilęs iš Skonės provincijos šiaurinio pakraščio, iš Engelholmo srities, o jo Uvisada skambėjo kaip IŪ. Taip, aš žinau, švedai, kurie gyvena Malmėje, kalba irgi ne per gražiausiai, tačiau, palyginti su keistu Kento akcentu, mano kalbos maniera yra tiesiog nuostabi. Dialektas nebuvo vienintelis jo minusas. Jis buvo skaičių žmogus, kuris mąstė kaip kompiuteris, mintis išreikšdamas matricomis. Visiškas skaičių maniakas be menkiausio supratimo apie žodinę komunikaciją – ir jis vadovauja tokiai įmonei kaip mūsų. Jis taip pat buvo gyvas įrodymas, kad net tas, kuriam tikrai trūksta elementarių žinių ir išsilavinimo, gali labai daug pasiekti žiniasklaidos ir komunikacijos srityse.

Vis dėlto maniau, kad jis mane bent šiek tiek gerbia, bet, išgirdęs telefonu jo griaudžiantį balsą, supratau, kad tai tiesiog įsakmus tonas be jokios išskirtinės pagarbos. Spiraliniais laiptais užlipau į jo kabinetą pirmajame aukšte.

– Sėskis, Joranai.

Kai atsisėdau į kliento kėdę, Kentas uždarė biuro duris. kažkas čia tikrai ne taip.

– Bandelę?

Kentas ištiesė krepšį bandelių su cinamonu. Vieną paėmiau, nors dar buvau sotus po pietų.

– Gavome skundų, Joranai.

– Nejaugi?

Mano pulsas pagreitėjo, šlapiais pirštais suglamžiau kavinės sąskaitą kairėje striukės kišenėje. Kentas tuščiai pažvelgė į mane, atsi-krenkštė ir tęsė toliau.

– Kelių departamento skyriaus vedėjas nėra patenkintas tavo sukurta svetaine. Joje per daug klaidų ir susiejimo problemų. Jei nori tiksliau – lygiai trisdešimt keturios. Tai naujas rekordas.

Giliai įkvėpiau ir labai stengiausi nenuleisti akių.

– Tačiau tai tik keletas nedidelių techninių klaidų, kurias Danielis ar Gisela gali ištaisyti. Aš sunkiai dirbau prie tekstų, o dėl jų juk nebuvo jokių priekaištų?

Bandžiau atrodyti kiek pasipiktinęs ir įsižeidęs.

– Kalba, Kentai, kalba turėtų būti svarbiausias dalykas mūsų darbe, tiesa?

Kentas pasitaisė kaklaraištį, tada akinius. Jo berniukiškas veidas atrodė šiek tiek nervingai. Bet balsas mane išgąsdino. Jis vis dar skambėjo įsakmiai ir ryžtingai, be menkausio drebulio.

– Taip negali tęstis, Joranai. Mes negalime leisti, kad Danielius ir Gisela taisytytų tavo klaidas kiekvieną kartą, kai tu ką nors praleidi. Jie turi užtektinai darbo savo projektuose.

– Tiek daug klaidų aš tikrai nedarau.

– Anaipol, tikrai darai. Praėjusiais metais mes turėjome iš naujo patikrinti ir pakeisti kiekvieną išorinį techninį sprendimą, kurį

tu priėmei. Joranai, laikas tave aplenkė. Šiandien mūsų klientams siūlomos paslaugos nedaug turi bendro su tuo, ką tu darei prieš dvidešimt metų.

Buvau be žado. Po dvidešimt penkerių metų įmonėje per dvi minutes mane sunaikino. Apsimetėlis ekspertas su keistu akcentu. Pasipūtęs povas dryžuotomis kelnėmis ir vilnoniu megztiniu. Ir jis dar nebaigė.

– Yra dar kai kas, Joranai. Tu neteisingai elgeisi su Gisela.

– Atsiprašau, ką?

– Ji mano, kad tu ją pasinaudojai. Į tokius kaltinimus mes žiūrimė labai rimtai.

„Kafkiškas“ jausmas mane įveikė. Gisela buvo viena iš trijų bendrovės moterų, jauniausia ir gražiausia. Ji turėjo gana dideles krūtis, kurias mėgdavo demonstruoti. Tiesa, galbūt aš leidau žvilgsniui keltis kartus kiek ilgiau užstrigti ties jos iškirpte. Galbūt įmonės antidiskriminacinėse taisyklėse buvo punktas, kuris tai draudė.

– Ir kaip aš pasinaudojau Gisela? – paklausiau kantriai.

– Jai skyrei daug paprastų, rutininių užduočių, o sau pasilikai tik prestižinius projektus. Išsirankiojai razinas. Ir taip atėmei iš Giselos galimybę kilti karjeros laiptais.

Atrodė, kad jis viską skaito iš juodraščio, o gal taip ir buvo, nes jo akys vis kryo į monitorių. Vis dėlto man palengvėjo, kad manęs neapkalto seksualiniu priekabiavimu. Jei nesėdėčiau savo paties egzekucijoje, papasakočiau Kentui apie „prestižinius dalykus“.

– Paprašiau jos pagalbos iškilus tam tikriems techniniams klausimams ir išgelbėjau įmonę nuo katastrofos, kuri kiltų, jei disleksiją turinti kolegė rašytų pranešimus spaudai, – paleidau atsakomąjį šūvį šioje desperatiškoje kovoje. Juk geriausia gynyba – puolimas. Tikėjau šiuo argumentu persverti šį ginčą į savo pusę.

Skaitykite likusius
380 iš **400** puslapių,
įsigiję šią knygą

www.obuolys.lt

KITI KNYGŲ FORMATAI:

klausykla.lt

**Audio
knyga**

**Elektroninė
knyga**

Iš visų pasaulio moterų jis įsimylėjo tą, kuri buvo ištėkėjusi... už turtingiausio Indijos pramonės magnato!

Kai Joranas, tipiškas švedas ir tikras kontrolės maniakas, praranda darbą ir nusprendžia išvykti į Indiją, gero nelauk. Arba priešingai – lauk tikrai įsimintinos istorijos!

Nors į kelionę sumano leisti su geriausiu draugu Eriku ir turistine grupe, Džaipure Joranas apsinuodija maistu ir lieka vienai vienas.

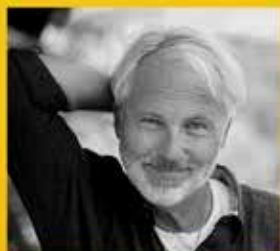
Neilgam. Pro viešbučio kambario duris tarsi uraganas įsiveržia tekstilės prekeivis Jogis ir įneša į Jorano gyvenimą spalvų.

Nepaprastai ryškių spalvų, kurių pati ryškiausia – Priti Malhotra. Tikra gražuolė Priti tarsi užburiantis kario aromatas įsismelkia į Jorano mintis, tačiau... yra viena bėda. Ji ištėkėjusi ne už bet ko, o už galingiausio Indijos verslininko!

Veiksmų planas? Jau paruoštas ir netrukus bus įgyvendintas. Pagal visas švedišką ir indiškas tradicijas...

MIKAELIS BERGSTRANDAS dirbo žurnalistu

Švedijoje, o 2007 m. persikraustė į Indiją. Ketverius metus su šeima gyveno Naujajame Delyje, kur dirbo korespondentu bei rašytoju. Grįžęs į Malmę jis išleido pirmąjį savo romaną apie draugišką flegmatiką Joraną Borgą. Knyga sulaukė didžiulės sėkmės Švedijoje, ilgą laiką buvo bestselerių viršūnėje. Romanas yra išverstas į dešimt kalbų, pagal jį sukurtas serialas.

Autoriaus nuotrauka: © Martin Wagnman

„Atrodo, neįmanoma aprašyti Indijos savitumo geriau nei tai padaryta *Šantaramė*, bet Mikaeliui Bergstrandui puikiai sekasi vedžioti skaitytojus purvinais kiemais, priversti uosti aštrius kvapus ir žavėtis ryškiaspalviais sariais.“

– Metro

EGZOTIŠKAS ROMANAS APIE GYVENIMO NETIKĖTUMUS

Jeigu jums patiko knygos apie Bridžitą Džouns ar „Valgyk, melksis, mylėk“, būtinai privalote perskaityti ir „Gražiausias rankas Delyje“.

ISBN 978-609-484-383-9

9 786094 843839

www.obuolys.lt

Knygos pigiau, įdomybes ir ištraukas nemokamai

KITI FORMATAI:

Audinė
knyga

Elektroninė
knyga

Užsakius knygas, įdomybes ir ištraukas nemokamai

